

**LITERATUR IN DEN SPRACHEN
BERLINS 2024**

Barbaros Altuđ
Uzun Bir Kışın En Karanlık Gecesi

insanı en çok hayal kırıklıkları büyütür

Güneş Gitti

Güneş'in kaybolması Şile'de yerel gazetenin birinde yarım sayfa haber oldu. Polis şefi İbrahim Caymaz, verdiği röportajda, Güneş'in belli ki hala bir yerlerde olduğunu ama olduğu yeri "henüz" tespit edemediklerini söylüyordu. Bahsettiği o yer Afrika'nın vahşi ormanları, tropik bir sahil ya da Güneş'in baba vatanı Tekirdağ'de bir meyhane değildi, bunu yakından tanıdığı yerel gazete muhabirine ironiyle karışık bir biçimde apaçık söylemişti. "Hala buralarda, aradığımız ama gözden kaçırdığımız bir köşede. Burası devasa bir alan, biliyorsun"

Polis, Güneş'in ortadan birdenbire yok olmasıyla ilgili araştırmasında şüpheleri üçe indirmişti:

- Ya bir suça kurban gitmişti
- Ya intihar etmişti
- Ya da kendi arzusuyla ardında hiç iz bırakmadan gidivermişti.

Şerefli Türk ordusunun şerefli bir subayı, ailesine bağlı, 31 yaşındaki Türk mühendis Güneş, kışın en karanlık gününde, her hafta dört kere gittiği spor salonundan, deniz manzaralı, yalnız yaşadığı evine doğru yola çıktı. Spor salonundaki kameranın kaydettiği, başında beresi, sırtına astığı siyah deri spor çantası ile son görüntüsünü polis merkezinde izleyen annesi sessizce ağlarken, oğlunu bir daha asla göremeyeceğini, sadece bir annenin hissedeceği hayvani bir içgüdüyle biliyordu.

Benim adım Güneş

Güneş'in ortadan kaybolduğunu o akşam yanlış bindiğim tramvayda, telefonumda gezinirken öğrendim. İsimlerimizin aynı olması dışında bir benzerliğimiz yoktu ilk bakışta. Ben ellili yaşlarda Berlin'de yaşayan bir yazardım. O benden yirmi yaş küçük, beni bir eşcinsel olduğum için er olarak bile bünyesine kabul etmeyen Türk Silahlı Kuvvetleri'nde bir mühendis.

Cep telefonumun şarjı azalmıştı, hava kararmıştı ve kimsenin benimle sohbet etme niyeti olmadığını da biliyordum yol yordam soracak olsam. Haberi kimseyle gözgöze gelmemek için başımı eğdiğim cep telefonumdan okuyup bitirdiğimde, indiğim yerden yol işaretlerine bakıp, karineyle sağa sola yürüyerek tanıdığım bir kavşağa vardım.

Geceleri artık az görüyorum, beni yakından tanıyanların isteksizce de olsa kabul ettiği bir başka kusurum. Bu kavşağı tanıyor olmam o nedenle beni sevindirdi. Sola dönersem küçük bir İtalyan lokantası var, oradan da ilk sağa, dümdüz eve varabilirim yürüyerek. Haklıyım; İtalyan lokantası. Mum ışığında yemek yiyen masalarla beni ayıran camın önünden geçerken sakın, ama içimde bir hatırayı ürperten müziği duydum.

İstanbul'da ilk kez gittiğim Harbiyede'ki İtalyan lokantası. Pizza yemek istiyordum, harçlığımı biriktirmiştım. İstanbul'da pizza yapan ilk yerlerden biriydi. Onyediy yaşımda, üzerimde devam ettiğim erkek lisesinin okul üniforması ve biraz küçülmüş kabanımla kapısında durdum. Omuzlarımda biriken karı silkeledim, nefes aldım ve mum ışığıyla aydınlanan ve sakın, bu köşedeki lokanta ile aynı değilse de benzer bir müzik çalan lokantaya ilk adımımı attım.

Lokantalara yalnız gitmek bana zaten asla garip gelmiyordu. Ama etrafımda herkes, ailem, arkadaşlarım, arkadaşlarımla tanıdıkları, filmler, şarkılar, hikayeler bana bu yalnızlığın tuhaf, anlaşılmaz, en azından fazla göze batıyor olduğunu anlatıyordu. Sözle, görüntüyle, davranışla, imayla, jestle.

Bu yalnızlığa giderek daha çok alıştım, en çok da Berlin'de.

Berlin'in tramvaylarında, genelde vagonun en sonunda, bir buçuk kişilik koltuklar var. Oturandan başkasının sığmadığı yerler, zaten bunu toplumsal hafıza ile bilen biri, oturanın yanına ilişmeye de yeltenmiyor. O buçuk koltuk, oturanın yanındaki, kendine ait bir buçuk alanı kapsayacak her şey için. Bir küçük köpek, veterinerden dönen, kafesinde huysuz suratıyla somurtarak miyavlayan yaşlı bir kedi, akşam yemeği için ofisten çıkınca uğranan marketten alınan patates-sebze-balık poşeti, gün boyu taşınan ve artık ağır gelen dizüstü bilgisayar ve çantası, ya da sadece biraz sağa sol taşmaya başlayan fazla kilolar. O koltuk benim için yalnızlığın olduğu kadar, onu istediğin şekilde yaşama özgürlüğünün koltuğu.

İşte o koltukta haberini okuduğum Güneş, eve vardığımda hala aklımı kurcalıyordu. Güneş'in benim buçuğum olacağını o gece bilmesem de bundan sonra o hep hayatımda olacaktı.

Hatıra

İstanbul benim için bir anılar şehri, bir mezarlığı ziyaret etmek gibi. Yıllar önce vefat eden dedemle geçirdiğim günleri hatırlıyorum. Beni Karaköy'deki küçük şekerlemeci ve lokantalara götürürdü, saatlerce hayat, aşk, siyaset konuşurduk. Beni torunu gibi değil de akranı bir arkadaş olarak görmeye ve bir yetişkinmişcesine konuşmaya daha ben çocuk sayılacak yaşta başlamıştı.

Ben de ona zaman içinde arkadaşım muamelesi yaptım. İlk aşkımı da ailemden sadece ona anlatmıştım. Üniversiteye yeni başlamıştım. Beyoğlu'nun dar sokaklarında el ele tutuşup öpüşerek, birlikte gelecek hayalleri kurarak dolaştığımı birine anlatmak istiyordum, sevincim içime sığmıyordu. Ama ülkenin ve hayatın başka planları vardı ve biz kendi yollarımıza gittik. Ben şehri terkettikten sonra ölen dedemin cenazesine gelememek belki de beni en çok üzen şey oldu.

Şimdi beni şekillendiren bu şehre baktığımda İstanbul'un zıtlıklar şehri olduğunu iyice kavriyorum. Neşe ve acının, aşk ve kalp kırıklığının, umut ve umutsuzluğun şehri. Kalbinizi kırabilen ve aynı anda iyileştirebilen bir şehirdi hep.

Gözlerimi kapattığımda yine tok sesli müezzinin yüksek perdeden gelen ezan sesini duydum ve ne kadar canımı acıtsa da her zaman bu şehre bir gün geleceğimi için için bildiğimi düşündüm. Çünkü İstanbul'daki her hatıram benim hakikatli bir parçamdı ve aslında her parçam İstanbul'a aitti.